

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1890.

II. zvezek

Pobožnosti in odpustki v mesecu avgustu.

Mej raznimi, z odpustki obdarjenimi devetdnevniciami je tudi devetdnevnica v čast Matere božje vnebovzete. Gdor opravlja devet dni pred tem praznikom, ali pa mej letom keder komu drago tako pobožnost, prejme vsak dan devetdnevnice 300 dni odpustka in popolni odpustek mej devetdnevnico ali pa mej osmino potem, ako se spove, obhaja in moli za sveto cerkev in papeža.¹⁾

Petnedeljska pobožnost v čast peterih ran svetega Frančiška Serafinskega se začne letos z dvanajsto nedeljo po binkoštih. Sedanji sveti oče Leon XIII. so podelili pet popolnih odpustkov tej pobožnosti in sicer za vsako teh peterih nedelj po enega. Treba pa je pet nedelj zaporedoma ali pred godom vtisnjenja svetih ran (17. septembra), ali pa mej letom, keder gdo hoče, opravljati pobožnosti s premišljevanjem, ali molitvami ali drugimi pobožnimi deli; potem je še treba vsako teh peterih nedelj se spovedati, obhajati, kako cerkev obiskati in moliti za

¹⁾ Pius IX. 5. jan. 1849.

odpustke po namenu sv. očeta.¹⁾ Cerkev lahko obiščeš, ko greš k spovedi ali ko pristopiš k sv. obhajilu. Za to pobožnost je namenjena knjižica: „Pet nedelj posvečenih peterim ranam sv. Frančiška. Tiskal J. Krajec v Novem mestu.

Udje tretjega reda imajo popolni odpustek : na porcijunkulo, 12. avgusta, sv. Klara, devica drugega reda, 25. avgusta, sv. Ludovik francoski kralj in patron tretjerednikov (vesoljna odveza s popolnim odpustkom), enkrat v mesecu, keder imajo mesečni shod.

Udje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa : tisti dan, ko imajo udje mesečno skupščino, ko opravljajo sveto uro, prvi četrtek in petek v mesecu, 15. avgusta in še enkrat v mesecu, keder kateri hoče.

Udje bratovščine prev. Serca Jezusovega : prvi petek ali pa prvo nedeljo v mesecu, 15. avgusta, in še enkrat v mesecu katerikoli dan.

Udje karmelske bratovščine : tisto nedeljo, ko imajo mesečno procesijo, sedmega, petnajstega in 27. avgusta ter nedeljo po prazniku Marijinega vnebovzetja.

Udje bratovščine rožnega venca : prvo nedeljo v mesecu in 15. avgusta.

Udje živega rožnega venca : 5. avgusta, Marija Snežnica, 15. avgusta, Vnebovzetje Matere božje, in tretjo nedeljo v mesecu, ako so molili vsaj eden mesec svoj odstavek, se spovejo, obhajajo in kako cerkev obiščejo in v njej molijo ; če iz opravičenega vzroka ne morejo cerkve obiskati, naj jim spovednik zamenja to obiskovanje v drugo dobro delo.

V frančiškanskih cerkvah je popolni odpustek za vse verne, ki se spovejo, obhajajo, kako frančiškansko cerkev obiščejo in v nji molijo za odpustke po papeževem namenu te le dneve : na porcijunkulo, 12. avgusta, sv. Klara devica drugega reda ; 19. avgusta, sv. Ludovik spoznavavec in škof prvega reda, in 25. avgusta sv. Ludovik, francoski kralj, patron tretjerednikov.

Primeri: Acta ord. min. 1885. Beringer. die Ablässe 1887., Marien-Psalter 1889.

A.

¹⁾ Leo XIII. 21. nov. 1885.

Pobožnosti in odpustki v mesecu septembru.

Razun naštetih z odpustki obdarovanih pobožnosti v čast Matere božje so še devetdnevnice v čast Marijinega rojstva, Marije sedem žalosti, Marijinega brezmadežnega serca, varstva in v čast Marije rožnovenške. Te devetdnevnice moreš opravljati pred naštetimi prazniki ali pa mej letom, keder hočeš. Molitve in premišljevanja si lahko sam izbereš iz enih ali drugih šmar nic. Za vsak dan teh devetdnevníc so podelili Pij IX. 300 dni odpustka, za vso devetdnevnicó pa še popolni odpustek, keterega se moreš enkrat vdeležiti mej devetdnevnicó ali pa osem dni poznej, ako vsak dan devetdnevnice premišljuješ, pobožna dela opravljáš, spoved opraviš, pristopiš k sv. obhajilu in moliš za sveto cerkev in papeža za popolni odpustek. *)

V tem mesecu imajo udje tretjega reda popolni odpustek : 17. septembra, rane sv. Frančiška, vesoljna odveza ; enkrat v mesecu, keder komu drago ; keder imajo mesečni shod.

Udje bratovščine vednega češččenja presv. Rešnjega Telesa : 8. septembra, tisti dan, ko imajo udje mesečno skupščino ; ko opravljajo sveto uro, prvi četrtek in petek v mesecu in še enkrat v mesecu, keder kateri hoče.

Udje bratovščine presv. Serca Jezusovega : prvi petek ali pa prvo nedeljo v mesecu, 8. septembra in še enkrat v mesecu katerikoli dan.

Udje karmeljske bratovščine : eno nedeljo v mesecu, če imajo procesijo s škofovim dovoljenjem, in 8. septembra.

Udje bratovščine rožnega venca : prvo nedeljo v mesecu, na Rojstvo in Ime Marije Device.

Udje živega rožnega venca : 8. septembra, na Ime Marije, tretjo nedeljo v mesecu in 24. septembra.

V frančiškanskih cerkvah je popolni odpustek za vse verne ki se spovejo, obhajajo in kako frančiškansko cerkev obiščejo in molijo v nji za odpustke po papeževem namenu, te le dneve : 4. septembra, sveta Roza, devica iz tretjega reda ; 17. septem-

*) Pius IX. 5. jan. 1849.

bra, rane sv. Frančiška, in 24. septembra, sveti Pacifik spoznavavec iz prvega reda.

Primeri: Acta ord. min. 1885. Beringer, die Ablässe 1887., Marien-Psalter 1889.

— A. —

Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

XI. poglavje.

Tovariša vzameta Lovrenčeva serce seboj; čudeži, ki so se zgodili na njegovo priprošnjo; nekaj o njegovih čednostih.

1. Lahko si mislimo veselje pobožnih redovnic, ki so dobile tako drage ostanke; Lovrenčeva tovariša pa se nista mogla potolažiti zavoljo zgube, ki ju je zadela. Z britkimi solzami sta objokovala svojega dobrega očeta. Njijuna žalost je bila tem večja, ker so jima truplo skrivaj odpeljali. Verh tega sta morala vso njegovo zapuščino razdeliti mej njegove častivce. Prav nič jima ni ostalo, kar bi bila mogla za spomin seboj vzeti na Laško. K sreči se spomnita, da so njegovo serce zakopali na posebnem kraju v neki bližnji cerkvi, ko so baljzimirali njegovo truplo. Sklenila sta izkopati te drage ostanke in jih nesti na Laško. Prosila sta za dovoljenje don Pedra in nadškofa. Oba sta jima z veseljem dovolila.

Šla sta na določeno mesto nekega večera okoli desete ure v spremstvu nekega zdravnika in nekega Lovrenčevega častivca, ki je bil iz Genove doma. Tudi ta bi bil rad dobil majhin košček, da bi ga hranil kaker dragocen ostanek. Varno izkopljejo serce, ki sta ga tako vender dobila. To ju je vsaj nekoliko potolažilo po neizrekljivi zgubi, ki je zadela onadva, ves red, vso katoliško cerkev, da, vso Evropo sè smertjo patra Lovrenca.

Berž hitita z dragim zakladom k don Pedru. Spoštljivo ogleduje serce, ki je bilo nenavadno veliko. Potem ga da precej baljzimirati. Zdi se kaker bi bil Bog nad njim spolnil besede preroka: „Dilatasti cor meum — razširil si moje serce. Zdaj si

redovnika dragoceni ostanek razdelita mej seboj. O tem piše pater Janez Marija iz Montforta tako :

„Od polovice serca, ki sem ga dobil, obderžal sem košček, kaker bob debel, za se. drugi košček orehove velikosti sem dal našemu samostanu v Benetkah, ostanek sem izročil Bavarskemu vojvodi. Od druge polovice je ohranil p. Jeronim košček za-se, drugega pa je meni izročil. ko je zbolel v Bariju. Ta kosec sem nesel v Brindiz in ga z nadškofovim dovoljenjem izročil predstojnici kapucinek, ki ga je prevzela v navzočnosti več prič.“

Sv. ostanki, ketere je bil izročil p. Janez Bavarskemu vojvodi, hranijo se dandenes v kapucinski cerkvi v Monakovem. Njegov misijonski križ vidiš v kapucinskem samostanu v Inomostu, takisto tudi še manjši križ, njegovo popotno palico, hebrejsko sveto pismo in kos njegovega plašča.

Lovrenčeva spremljevalca sta se zdaj jela pripravljati na odhod v svojo domovino. Ko sta se poslovila pri kralji, izrazil jima je svojo veliko žalost zavoljo zgube moža, keterega je tako zelo spoštoval, odkar ga je spoznal, čiger spomin mu bo vedno drag ostal. „Nigdar ne bom pozabil“, rekel jima je, „ketere dolžnosti imam do njega in koliko dobrot sem prejel od njega. Tudi ne bom pozabil pritožeb Napolitancev. Smert tega moža me vedno spominja mojih zvestih podložnih, za ketere se je toliko trudil. — Vidva pa storita, kaker se vama ljubi; če se vrneta nazaj v svojo domovino, ali pa ostaneta tukaj. — v vsakem slučaju se smeta zanašati na moje varstvo!“

Kralj je res tudi ostal mož beseda. Resno je mislil, da zljajša Napolitancem žalostno stanje. Poklical je namestnega kralja iz Napolja. Dne 14. junija naslednjega leta (1620) se je odpeljal proti Madridu, kamer je prav počasi popotoval. Z 1 denarjem, keterega je prinesel sè seboj, znal si je na dvoru pridobiti veliko mogočnih prijatelov. Ti so njegovo zadevo pri kralji tako dobro zastopali, da bi ga bil kralj nedolžnega razglasil, ke bi ne bil bolj verujel besedam svojega vmerlega prijatela, kaker svojim dvornikom. Vender je namestni kralj toliko dosegel, da niso dalje preiskovali njegove zadeve. Živel je do smerti kralja Filipa III. sicer brez službe, vender mirno v Madridu. Filip IV. je pa zapovedal, naj se preiskava na novo prične. Sodniki so namestnega kralja spoznali krivega, če tudi je na vse strani delil velike darove. Seveda so sprejeli darove, pa

nihče si ni upal zagovarjati zatoženca. Zaperli so ga v terdnem gradu, kjer je kmalu potem od žalosti vmerl.

Ko sta se Lovrenčeva tovariša poslovila od kralja, kraljeve družine in grofa Viljafranskega, sta šla proti onemu samostanu sv. Klare, kamer so jima tako nenadoma odpeljali svetnikove ostanke. Je pa Vilje franka v španski pokrajini Galiciji. Tukaj na njegovem grobu sta se v goreči molitvi priperočala velikemu božjemu služabniku. Pobožne nune bi bile tudi rade zvedele kaj več iz življenja tega slavnega moža; zato so ju prosile, naj jim povesta vse, kar jima je znano iz njegovega življenja, in ona sta rada vstregla tej pobožni želji. Ko sta zadostila svoji pobožnosti v Viljafranki, sta se odpravila brez odloga na pot proti Rimu.

Ko prideta v večno mesto, sta generalju reda prav obširno sporočila o vsem, kar se je zgodilo v Lizboni in Viljafranki. Tudi sta sporočila posledna naročila, ketera sta prejela od rajnega. Potem sta prosila dovoljenja, da smeta križ, ki je bil v življenji rajnemu Lovrencu največe veselje, vsled njegove lastne in bavarskega vojvode želje sama mesti v mesto Brindiz. Na poti proti Brindizu zboli p. Jeronim v nestu Bari; p. Janez Marija je moral zdaj sam dalje iti, da izroči križ in košček serca, ki mu ga je dal p. Jeronim, na določeno mesto. Ko je nadškof zvedel o njegovem prihodu, želel je te ostanke prav slovesno sprejeti; zato je zapovedal splošno procesijo in je sam križ in serce položil v cerkvi kapucinek k drugim sv. ostankom, katerih je bilo mnogo v tisti cerkvi.

Ko je p. Janez zveršil to naročilo, bilo mu je na skerbi, da zverši še drugo. Brez odloga se je iz Brindiza odpravil v Monakovo na Bavarsko, da sporoči vojvodi, kar mu je svetnik naročil na smertni postelji. Vojvoda Maksimilijan je želel, naj mu natanko pove vse o svetnikovi bolezni in smerti. Rad je p. Janez spolnil to željo. Pa kmalu ga vojvoda vstavi z besedami: „Oj, zgubil sem moža, ki je bil najbolj sposoben mi prav svetovati, najmodrejšega vednika, najboljšega in najbolj odkritosrčnega prijatelja, ki sem ga kedaj imel!“

Potem prične p. Janez zopet govoriti tako: „Imam vaši visokosti sporočiti neka tajna naročila rajnega Lovrenca. Ker ni mogel več pisati, zaupal mi je sè slabim, tresočim glasom ta naročila. Tudi mi je zapovedal, da naj vam zvesto in natanko vse

sporočim, ne da bi kaj pridel ali spremenil. Povem vam vse, kaker mi je vmirajoči naročil.“

Zdaj je vojvoda ponižno poslušal svéte rajnega; prav hvalen je bil in obljubil, da hoče tako ravnati in jih nigdar pozabiti. Hvalil je Boga, da se ga je svetnik spominjal še zadnji trenotek svojega življenja.

2. Bog pa je pobožnost tega kneza poplačal s tem, da je bil priča čudovitega ozdravljenja, ki se je zgodilo na priprošnje božjega služabnika Lovrenca. P. Janez Marija si je bil s terpljenjem in težavami dolgega popotovanja nakopal prav hudo in nevarno bolezen. Glava in oči so ga hudo bolele; vnela se mu je vsa glava; v nosu pa se mu je naredil izrastek, ki je segal do ust. Iz oči mu je tako teklo, da bi bil kmalu oslepil. Vojvodovi zdravniki so rekli, da ima polipa. Niso pa vedeli pripomočka, da bi ozdravili to nadlogo.

Bolnik je mislil, da je najboljše poslužiti se tistega pripomočka, ki je vže toliko bolnikom pomagal. V goreči molitvi se je priporočal rajnemu p. Lovrencu. Potem pa si je položil na glavo robec, s katerim si je rajni na popotovanji brisal pot. In res tudi ni bilo treba drugega zdravila! Polip je odpadel, vnetje je zginilo in iz oči je jenjalo teči.

Bolnik se čuti na enkrat popolnoma zdravega. Zdravniki so sporočili o tem čudnem ozdravljenji vojvodi. Vsi so pripoznali, da se je to le po čudežu zgodilo.

Preobširno bi bilo, ke bi hoteli popisati vse čudeže, ketere je Bog storil na priprošnje sv. Lovrenca; obsegali bi debele bukve. — V preiskavi, ki se je versila, ko so ga imeli spoznati za „blaženega“, je bilo navedenih razen 97 čudežev iz njegovega življenja še 63 družih, ki so se zgodili po njegovi smerti, izvzemši one, ki so se zgodili v Viljafranki na njegovem grobu. Naj tukaj navedemo le ona dva čudeža, ketera je skupščina svetih obredov natanko preiskala in kot taka poterdila; zakaj na podlagi teh čudežev se dovoli očitno češčenje, ki se je za Lovrenca Brindiškega zgodilo z dnem, ko je bil mej blažene vverščen.

Pervi čudež, keterega je imenovana skupščina kot pravega spoznala, je ta-le.

Evgeniji iz Abruca, neki napolitanki, so morali puščati. Pri tem opraviu se zdravniku pripeti nesreča, da jej je prere-

zal kervno žilo. Kri se jej vdere s toliko silo, da je bolnica v kratkem času skoraj vso zgubila. Zdravnik se posluži vseh pripomočkov, da bi jej vstavil kri; pa ni nič pomagalo. Kri je le še bolj derla iz rane. Žena, vsa bleda in slaba, je vže mislila, da mora v nekoliko trenutkih vmreti. Zdaj je spomni, da ima robec, s katerim si je rajni Lovrenec brisal solze pri daritvi sv. maše. Reče sosedu, ki jo je prišla obiskat, naj jej prinese omenjeni robec. Položi ga na rano in pri tej priči se žila zopet zaceli in kri neha teči. Pri tem se je zgodil še ta čudež, da na robcu ni bilo videti najmanjšega sledu kervi.

Drugi čudež je pa ta: Klara Kursaga iz Milana je imela raka na persih. Rabila je razna zdravila, pa strašna bolezen je postajala od dne do dne hujša. Vse je kazalo, da je smert neizogibna, in to tem bolj, ker se je prisad lotil rane. Necega dne sliši dva kapucina, ki sta se pogovarjala o mnogih čudežih, ktere dela Bog na priprošnjo svojega zvestega služabnika Lovrenca iz Brindiza. Zato obljubi, da se hoče tri sobote zaporedoma postiti ob kruhu in vodi in ob teh dneh moliti v kapucinski cerkvi, da bi jej Bog dal zopet ljubo zdravje na priprošnjo svojega velikega služabnika. Zvesto je spolnila to obljubo. Ko je pretekla tretja sobota, je bila popolnoma zdrava.

3. Kedor ve prav ceniti svetost sv. Lovrenca, ne bodo se mu zdeli omenjeni čudeži in drugi nič posebnega. Ohranil je vse svoje življenje kerstno nedolžnost in združeval v sebi vse keršćanske čednosti v najvišji stopinji. Te njegove čednosti hočemo ob kratkem omeniti.

Vera je podlaga in korenina vseh čednosti. Vera sv. Lovrenca je bila terdna in delavna. Bil je najpokornejši otrok katoliške cerkve, pa tudi ob enem goreč njen apostelj. Vera je navduševala vse njegove misli, besede in dejanja. Koliko potov je storil, koliko je delal in terpel za sveto vero! Klement VIII. je rekel le besedo, in Lovrenec je šel na Nemško, in tam vstanovil samostane svojega reda, ki so bili močan jez proti krivoverstvu. Pretile so mu od vseh strani nevarnosti, stregli so mu po življenji; sovražniki sv. cerkve so se zaprisegli, da ga vmore, nastavljali so mu povsod zanjke, — pa vse to mu ni vzelo serčnosti. Z močjo sv. vere je zmagal hudobijo svojih sovražnikov in njegova gorečnost za razširjanje sv. vere ni bila nič manjša.

Pavel V. ga namerja zopet poslati na Nemško. Lovrenec

je dobro vedel, koliko nevarnosti je moral prestati, in da ga čakajo nove. Ni se zmenil zato. Pozabi svojo bolezen; gorečnost ga žene in sluša le papežev glas. Zopet gre na daljno pot in obišče skoraj vse katoliške dvore, da bi pridobil veri mogočnih varihov. Španskemu kralju svetuje, naj se katoliški vladarji združijo proti protestantskim. Knezi slušajo njegov glas. Tudi svetuje, naj bavarskega vojvoda Maksimilijana zvolijo za glavarja te zveze. Pobožnost tega kneza je opravičila izvolitev in Bog je delo blagoslovil. Zavezniki so vkrotili divjost krivovercev in jih premagali. Zopet je dobila katoliška cerkev zmago. Če govorimo o živi veri sv. Lovrenca, ne smemo iz pred oči pustiti njegovega gorečega vednega hrepenenja, da bi mogel preliti svojo kri za čast božjo in sv. cerkve. Nič ne kaže bolj žive, terdne vere, kakor če kdo želi za njo vmreti.

Če moremo stopinje upanja po besedah sv. Bernarda meriti po stopinjah vere, smemo potemtakem iz rečenega sklepati, v koliki meri je imel sv. Lovrenec tudi čednost upanja. Njegovi tovariši so spričevali, da je stavil vse svoje upanje na Boga, od njega vse pričakoval. Zaničeval je vse svetno, imel pred očmi le večne reči. Terdno upanje ga je podpiralo, da je vstajal samostane, če tudi so bili krivoverci cesarja proti njemu naščuvali. Njegovo upanje in zaupanje na Boga je bilo, da se na svojem popotovanju ni brigal za vsagdanji živž. To skerb je prepustil ljubemu Bogu, ki je tudi pogostokrat prav po čudovitem načinu za to skerb. Njegovo upanje je bilo, ki ga je sililo, da je navduševal cesarsko armado s serčnostjo in ji obljubil zmago nad sovražnikom kerščanstva, če tudi so bili le v majhnem številu. Pri tem ga pa ni le terdno iz vere izvirajoče upanje podpiralo, ampak tudi goreča ljubezen.

Ta kraljica čednosti, božja ljubezen, brez ketere ne moremo nič zaslužljivega za nebesa storiti, je imela v Lovrenčevem serci, rekel bi, svoj sedež. Njegova v resnici apostoljska gorečnost solze, ketere je v toliki meri pretakal, zdihljeji njegovega serca njegov trud za božjo čast in razširjanje sv. cerkve: vse to je bilo delo goreče ljubezni, ki je plamtela v njegovem serci. Iskal in ljubil je le Boga; trudil se le, da postane vreden njegove ljubezni; bal se je le edino Boga žaliti. Vse svoje življenje ni storil smertnega greha; vendar se je skorej vsaki dan spovedoval svojih slabosti mej potokom solz. Necega dne mu reče spo-

vednik, naj prepusti svoje obilne solze onim, ki imajo objokovati smertne grehe. Svetnik pa mu odgovori: „Vem, kaj moram storiti; ne storim pa niti stotine tega, kar bi moral storiti.“

V serci, ki je gorelo v toliki meri božje ljubezni, je morala prebivati tudi ljubezen do bližnjega, ki je neločljivo sklenjena z ono. Ali mar ni ljubezen do bližnjega vodila vsega njegovega dejanja? Če je povsod delal za večo božjo čast, delal in trudil se je v blager svojega bližnjega. Vse svoje življenje je posvetil ljubezni do Boga in do bližnjega. Če je vže občeval s katoličani, krivoverci, judi ali malikovavci, vse je ljubil v Jezusu Kristusu kot svoje brate. Storil je vse, da bi jih pripeljal na pot zveličanja. Vse svoje življenje je porabil v to, da je pomagal vbogim, stregel bolnikom, poučeval nevedne, tolažil žalostne in nesrečne in delil dobrote vsem, tudi svojim sovražnikom. Vmerl je tudi kot žrtev ljubezni do bližnjega; zakaj težave njegovega popotovanja na Španjsko, da bi pomagal Napolitancem, so gotovo prikrajšale njegovo življenje in pospešile njegovo smert.

Vže večkrat je bila omenjena njegova velika pobožnost do najsvetejšega zakramenta sv. rešnjega telesa. Od otročjih let je porabil vsaki prosti trenotek, da je obiskal Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Pričujočnost Jezusova v najsvetejšem zakramentu ga je navdala s tako živo vero, s tolikim spoštovanjem in toliko pobožnostjo, kaker bi ga bila prešinila pobožnost zveličanih duhov, ki obdajajo tabernakeljne in molijo svojega Boga. Vedno je hrepenel in zdihoval po tistem trenotku, ko je mogel ne le duhovno, ampak resnično zavžiti to nebeško jed, ki je bila vse njegovo življenje največa blaženost. Ta njegova pobožnost pa je rasla od dne do dne. Zdela bi se skoraj prenapeta, če bi bilo mogoče, preveč ljubiti Boga, ki se je tako ponižal, da se je dal ljudem v jed. Zato ga tudi nobeno delo in opravilo ni zadrževalo, da ne bi bil vsaki dan opravil daritve sv. maše, če je le bila kaka cerkev blizu. Ko v svoji zadnji bolezni ni mogel več maševati, prejel je vsaki dan sv. obhajilo. Po sv. maši in po sv. obhajilu se je zdel, kaker bi bil v serafa spremenjen.

Neko ustno izročilo nam pripoveduje, da mu je enkrat Jezus na čudovit način pokazal svoje dopadenje. Ko je v Gradcu zidal samostan, opravljal je sè svojimi tovariši navadne pobožnosti v neki majhini kapelici toliko časa, da je bila cerkev do-delana. Veliki četrtek, ko sv. cerkev posebno obhaja spomin,

ko je Jezus postavil presveti zakrament sv. rešnjega telesa, prikazal se je Jezus sam v sredi kapelice, v kateri je Lovrenec sè svojimi tovariši premišljeval svete skrivnosti, in jih obhajal. Tako jim je hotel poplačati njih veliko gorečnost in hrepenenje po tej nebeški jedi.

Z ljubeznijo do Jezusa je združeval češčenje do njegove deviške matere Marije. Da bi zadostil tej svoji pobožnosti do kraljice angeljev in ljudi, dovolila sta mu papeža Klement VIII. in Pavel V., da je smel vsaki dan brati votivno mašo matere božje. Tega privoljenja se je vedno posluževal, izvzemši le velike praznike Gospodove, kaker božič, veliko noč, binkosti i. t. d. To otročjo pobožnost, katero je sam imel do preblazene device, skušal je tudi drugim navdihniti V Napolji, Veroni in drugih mestih, kjer je imel postne pridige, je govoril popoldne vedno o Marijinem češčenju in slavi.

Ta njegova pobožnost pa ni bila samo unanja. Prizadeval si je tudi posnemati čednosti preblazene device. Njej na čast se je postil ob kruhu in vodi vse sobote in dneve pred Marijinimi prazniki. Te pobožnosti ni opustil na svojih dolgih popotovanjih, niti v bolezni, ko mu je protin prizadel hude bolečine. Marija, dobra mati, mu je pa tudi pokazala, kako zelo všeč jej je ta pobožnost. Izprosila mu je od svojega sina razne milosti. Vže smo slišali, da je po Marijinem posredovanju na enkrat zadobil popolno znanje hebrejskega jezika. Marija mu je na čudovit način sprosila zdravje, ko je kot novinec bolehal na persih. Marija mu je ohranila življenje v vojski proti Turkom. Posebno ga je varovala oni trenotek, ko je neki Turek sè sabljo mahnil po njem, da se mu je na glavi poznala le neznatna rana.

Njegova otročja ljubezen do Marije bi ne bila zadovoljna, ke bi se ne bil trudil posnemati tudi njenih čednosti. Posebno si je prizadeval posnemati njeno ponižnost in čistost. Najponižnejši je bil mej vsemi in vedno je ohranil angeljsko nedolžnost. Če tudi je bil nadarjen z velikimi duševnimi zmožnostmi, imel se je vedno za najnevednejšega. Z veseljem je prenašal najbitkejša zasramovanja, gerda opravljanja in sramotna zaničevanja.

Prav veselilo ga je, če ga je doletelo kako ponižanje. Zato se je bolj skerbno ogibal vsake časti in častnih služeb, kaker časti hlepni po njih hrepene. Po vsej moči se je tudi ogibal časti, katero so mu skazovali povsod, kamer je prišel Rad bi bil ostal

vsem nepoznan. Če tudi je bilo njegovo življenje sveto in nedolžno, imel se je za največega grešnika. Z eno besedo, ponižnost sv. Lovrenca je bila vedno enaka, vedno velika, vedno velikodušna. To nam poterjuje posebno ta le dogodek.

Nekega protestanskega pridigarja je strašno jezilo, da je Lovrenec na Nemškem in Češkem toliko ljudi zopet pripeljal v naročje katoliške cerkve. Zato sklene iti k njemu. Ne pa iz namena, da bi se z njim posvetoval, ampak da bi mu stavil razna vprašanja in ga spravil v zadrego. Ponižni p. Lovrenec je sprejel pridigarja prav vljudno in ljubeznjivo. Na vsa njegova vprašanja mu je prav jasno in natančno odgovoril in s temeljitimi dokazi poterdil. Dokazal mu je resnico katoliške cerkve tako očitvidno, da pridigar ni znal več kaj odgoriti. Zato je začel Lovrenca zmerjati z raznimi psovkami. Lovrenec ni na to nič odgovoril. Le svoje oči je povzdignil proti nebu in hvalil Boga, da mu je dal priliko terpeti tako zaničevanje zavoljo njegovega imena. Pač lep zgled vsem onim, ki imajo opraviti s tako zvanimi olikanci današnjih brezverskih časov.

Ponižnost je zvesta varhinja sv. čistosti, pravi neki cerkveni učenik. Zato je pa ponižni Lovrenec ohranil tudi vedno to čednost. Iz ljubezni do te čednosti in iz hrepenenja, da bi jo vedno neomadeževano ohranil, napovedal je od nežne mladosti svojemu truplu najhujšo vojsko, da ga je obderžal podložnega duhu. Zato se je pa tudi skerbno ogibal občevanja z osebami družega spola. Ko je kot generalj reda obiskoval samostane, ga niso mogli preprositi, da bi bil šel pred samostanski vhod, kjer so se zbrale pobožne in imenitne gospe, da bi prejele njegov blagoslov. Ko pa je bil na raznih dvorih prisiljen občevati z raznimi osebami, storil je to tako previdno, da je bil bolj angelju, kakor človeku podoben. Mislil je o tej reči tako, kakor neki velik svetnik, ki pravi: „Treba se je ogibati vsake prevelike prijaznosti z osebami družega spola, tudi z onimi, ki so pobožne. Če nedolžno občevanje tudi ne omadežuje tvoje vesti, vender vedno škoduje tvojemu dobremu imenu. Če stojiš pri ognju, varuješ se lahko, da se ne spečeš, ne pa da bi te ne okadil dim!“

Govor, s katerim Jezus tolaži grešnika, kateri želi poboljšati svoje življenje.

II. Kako se imamo zadržati pri spovedi in zadoščenju.

Hudoba ima navado skušati se strahom in pomisliki (skrupuli) spokorne duše, da ponavljajo zmirom neke grehe, in tako nigdar miru ne uživajo. Taki spokorniki niso nigdar zadovoljni se svojimi spovedmi, češ da niso povedali kako okoličnost greha, ketera ga povečuje ali celo spreminja v več grehov, ali pa tudi, da so pozabili kak greh pri spovedi. Take duše naj se pomirijo, kedar so enkrat napravile splošno ali veliko spoved. Se ve da se morajo dati v roke pobožnega spovednika, keterega naj slušajo kaker mene samega, in naj zapustijo svoje domišljije in zapleteno vest. Jaz ne zahtevam niti želim od tebe, da si zmirom mešaš glavo s svojimi nekedanjimi gnjusobami. Daj se v moje roke in jaz te bom rešil; zroči se meni in pusti mi kaj, v čemer ti morem prizanesti. Spoznaj, da se sama nemoreš očistiti; bodi prepričana, da potrebuješ moje miloserčnosti, ter da ne moreš odgovoriti niti na eden od tisoč milodarov, ampak da si vseskozi pomanjkljiva; zato ne zaupaj v svoje spovedi, temuč v mojo miloserčnost. Ves čas, v katerem premišljuješ svoje prejšnje grehe, bi morala porabiti v premišljevanje in občutljeje moje pričužnosti.

Kaj ne spoznaš goljufige svojega sovražnika? On te nalašč zadržuje v premišljevanju tvojih prejšnjih gnjusobij da mej tem zapustiš bolj koristne pobožne vaje, s katerimi bi se pomnožila tvoja bogoljubnost. Vedi, da meni veliko bolj dopade spoznanje in premišljevanje moje dobrote in priprosto pribežanje k meni, ko vse drugo kar ti delaš. Zaupaj v mene, prosi za milost in moje prijateljstvo; da pa to zadobiš, daruj v ta cilj vse svoje duhovne vaje. Brez dvojbe ti bo veliko več hasnilo premišljevanje, kako me imaš ljubiti, mi dopasti ter me nasledovati, kaker vedno ponavljanje grehov pri spovedi, ker koliker več se trudiš jih na ta način zmanjšati, toliko bolj jih povišaš. Nigdar pa nemoreš preveč čislati moje miloserčnosti, ker je neizmerna; ali samo dobro gledaj, da je zlo ne porabiš, grešeč namreč se zaupa-

njem v njo. Ti se toraj vadi v premišljevanju moje miloserčnosti s prepričanjem, da koliker stoji v meni, te nočem pogubiti, ker v resnici jaz nočem pogubiti tistega, kateri se želi poboljšati.

Meni je zadosti, ako se kesaš svojih grehov, in da obljubiš me nigdar več ne razžaliti; ako to storiš, si vže zveličana. Česa se boš bala? Jaz sem neizmerno bogat v miloserčnosti, zato me razžališ, ako misliš, da deržim v roki strele za spokornika, kateri je pozabil kako okoličnost greha. Sicer pa, ako se spomniš kacega greha. posebno smertnega, ali pa okoličnosti greha, ketere se je treba spovedati, in k temu si gotova da se še nisi o tem spovedala, spovej se v imenu božjem. Kedar si enkrat dobro izprašala svojo vest pred občno ali veliko spovedjo. izpodi od sebe vsaki strah. Ne misli več na preteklost, ker drugači boš siljena ponavljati spovedi, temuč obrniti svoje misli na to, kako me boš ljubila, in tako boš mogla hudobi strah v obraz vreči. Jaz želim tebe in tvojo ljubezen; skerbi da zadostiš moji želji. Sodi se za grešno; spoznaj da si bila pala v brezštevilne grehe, da si nehvaležna, zoperna meni, da si se prederznila prestopiti moje postave, in s tem spoznanjem se ponižaj tako kaker da ne bi smela niti svojega obličja k meni obrniti zavolj toliko pregreh.

Neki imajo navado grehe premišljevati tako, da se jim na posled ali smejejo, ali pa nad njimi dopadenje imajo. Drugi zopet obupajo. Vzrok temu je, ker mislijo samo na svoje grehe, premetavajo jih, pogovarjajo se z njimi, na me pak se niti od daleč ne spomnijo. Iz tacega premišljevanja sledi, ne svitloba temuč tema v duši. Ti pa spokorni duša, kedar premišljuješ svoje grehe, ne zaderžuj se v njih, temuč jih precej deni na stran, ter se k meni obrni, in z menoj pogovarjaj; meni se potoži, in meni spovej, da si hudobno delala. Tako se bo tvoja spoved preobrnila v prelepo molitev. Ta način ti bo vest pomiril, in tvoje serce v moji milosti zmirom bolj poterdil.

Kar se pa tiče zadoščenja ali pokore, ti svetujem da vse dobro, kar moreš storiti. storiš precej, brez odloga. Zmirom pa bodi prepričana, da ne moreš popolnoma zadostiti, ter da so tvoja dobra dela nevredna in nedostojna. Vse, kar delaš za zadoščenje, delaj edino, da meni dopadeš. Prosi me, da po mojem življenju in terpljenju izbrišem tvoje grehe in zadostim nebeškemu očetu. Taka ponižnost in zaupanje v mene, s katerim ponižuješ sebe in mene povišuješ, presega vsako drugo zadoščenje;

ker veliko več zadoščuje ena kapljica moje kervi, ko vse človeške zasluge. Taka ponižnost me prav sili, da ti podelim zaklad mojih človeško-božjih zaslugenj. Tvoja največa skerb v pre-mišljevanju grehov naj bo: misliti na me, hrepeneti po meni, in spolniti vse, kar od tebe želim in zahtevam.

Kar ti imam še reči je nepopisljivo, ali venderle resnično. Ako bi bil svet goreča ognjena peč, v katero bi se verglo malo prediva, se to ne bi tako hitro vnelo in sežgalo, kaker moja miloserčnost sprejme in odpusti grehe skesanemu grešniku, ker predivo mora venderle nekoliko časa stati v ognju preden izgori, ali tega časa ni mej spokornim in odpuščajočim, mej grešnikom in Bogom, mej molečim in jokajočim vbožcem in neizmerno Dobroto božjo.

Po Blosiju P. H. R.

Sveti rožni venec.

(Dalje.)

Rožni venec sam ni drugega ko dejanska vaja, delavna vera, in neprenehavna prošnja za življenje iz vere.

Zato je razodela Marija s. Dominiku s. rožni venec ko najgotovše pomagalo, da se otroci cerkve vterjujejo v veri, in da se od vere odpali pripeljujejo nazaj v cerkev. Verodostojni pisatelji pripovedujejo, da je ta svetnik sam v veri poterdil cele dežele z rožnim vencem.

Vera je milost, dar božji; za vero je treba prositi, delati ž njo, to jo ohranjuje in pomnožuje. — Če hoče toraj narod ali občina ali kraj veren ostati, moli naj rožni venec v duhu te vere. — Če tožijo stariši in predniki o pomanjkanju vere, o nepokornosti in razuzdanosti otrok in poslov, molijo naj družine in hiše rožni venec v duhu te vere.

Noben mašnik, noben škof, noben papež vere ne more ne dati ne vzeti; smešno je in krivično te pretresati, te soditi, te obsojati; rajši moli rožni venec v duhu te vere.

Nobeno učenje, nobeno razgovarjanje, nobeno razpravljanje, nobena knjiga za ali s o p e r vero ne more napraviti vernikov,

najmanj v krajih in družbah, kjer vlada vse drugačni duh od svetega duha. Čas obračaj rajši v to, da moliš rožni venec v duhu te vere.

Gospodarji, če vas prašajo domači in posli o dvojbenih rečeh verskih, ne odgovarjajte jim, ampak recite jim moliti rožni venec v duhu te vere: to bo dalo več luči in svetlobe, bo imelo več koristi in vspeha ko drobno odgovarjanje.

Gospodinje, kader vam prijemajo za vašo vero, češ, da govore o pameti in omiki, o izgoji in izobrazbi, o lepem obnašanju in olikanem vedenju: odgovarjajte z rožnim vencem; molite ga vsaki dan v duhu te vere v svoji družini — in hlapci nevere bodo izostali, ali pa bodo z vami molili, in vi ste zmagali; zakaj rožni venec moliti, in moliti ga v duhu, ki odgovarja njegovemu jedru, more le pravi vernik, in zatoraj je rožni venec, moljen v duhu vere, ob enem branilo svete vere.

A ne le v duhu, ki odgovarja vsebini rožnega venca, je treba moliti rožni venec, ampak tudi v onem duhu, ki ga zahteva njegov predmet.

Kader se moli rožni venec, tedaj se vdevajo skrivnosti iz življenja, terpljenja, poveličanja Jezusovega in Marijinega. Predmeta, ki nam v rožnem vencu stopata pred oči, sta Jezus in Marija, in sicer v najveličastnišem sijaju svojega življenja. Tu gledamo od rojstva sinu božjega do njegovega vnebohoda, od oznanjenja Marijinega do njenega venčanja v nebeški slavi, kakor v najčistejšem ogledalu: vsako čednost v njeni popolnosti, lepoti, kako se sveti v vseh razmerah življenja, v veselju in terpljenju, v trudu in delu, v bojih in težavah, v zmagi in slavu, da jo posnemaj vsaka starost, vsaki spol, vsaki stan. Da pa imamo časa koristno premišljevati te skrivnosti, stavi nam jo rožni venec desetkrat pred dušo.

Če se toraj um in volja pečata z najvzvišenišima zgledoma, če premišljujeta največe skrivnosti njijunega življenja, če v dotični skrivnosti pozdravljata Marijo in Jezusa, blagoslovljeni sad njenega telesa: kako bi bilo mogoče, da bi um ne spoznaval čednosti, da bi volja ne priljubila čednosti, da si ne bi cel človek prizadeval za čednosti?

Da naj v tem duhu ljudstva uči moliti rožni venec, je svetemu Dominiku velela Marija, in ta vkaž je svetnik res tudi izvršil. Po s. rožnem vencu so nastale tolike premenbe v življenju

in navadah, toliki zgledi čednosti in svetosti, da je bilo videti, kaker bi se povračali prvi časi kerščanstva. Od kod pa to? Ljudje so s pametjo molili rožni venec, premišljevali skrivnosti. Kader so pretehtovali vesele skrivnosti, so se veseli odpovedovali noremu veselju sveta. Kader so premišljevali žalostne skrivnosti, objokovali so svoje grehe, delali pokoro, poterpežljivo so prenašali nadloge življenja. Kader so premišljevali častitljive skrivnosti, obujali so v sebi upanje na večno plačilo, in potem so natanko izpolnjevali postavbo božjo, zapovedi cerkvene, dolžnosti svojega stanu. V življenju s. Dominika beremo: Po s. rožnem vencu so se godila čudna izpreobrnjenja, goreče so opravljal pokorila, in skoro o največ ljudeh bi bil človek mislil, da angelji bivajo na zemlji. Rožni venec hoče, njegov duh to zahteva, da posnemaj Jezusa in Marijo. To je videti iz cerkvene molitve v praznik reznega venca, ko cerkev Boga prosi milosti: da bi s temi skrivnostmi po s. rožnem vencu Marijo preblazeno devico časteči, posnemali, kar obsegajo in zadobili, kar obetajo. Pozdravljajte toraj Marijo v tem duhu, ker se je s svojim zgledom veliko trudila za vas!

Tudi še dandanašnji, hvala Bogu, se moli rožni venec, četudi ne po vseh družinah, kar je hudo obžalovati in zelo objektivati, vendar očitno v cerkvah. Ali pa vidiš dandanašnji tiste vspehe, tista izpreobrnjenja, tiste svetnike, tiste angelje na zemlji, kaker ob času s. Dominika?

Marija naj milostivo odverne, da bi se nigdar po pravici tožiti ne moglo: Tista usta, katera molijo rožni venec, so polna nezmernosti, obrekovanja, kletvine, laži, gerdega govorjenja. Tiste roke, ki se sklepajo na rožni venec, padajo lene v naročaj, iztegajo se po tujem blagu. Tiste noge hodijo od greha k rožnemu vencu, in od rožnega venca sopet k grehu. Tisto serce, katero bi imelo sprejemati svete čute rožnega venca, je polno čerta in sovraštva, misli in želja, Bogu tolikanj pristujenih.

Človek! ne nosi vender rožnega venca in grešno plačo v taistem žepu domov. Rožni venec in krivično blago ne devaj ne taisti kraj. Ne venčaj glave nebeški kraljici z rožami ustne molitve in ne prebadaj ji serca z meči greha, s katerimi ji sina križáš na novo. Na pohujšanje dobrih, na satansko veselje hu-

dobnih, kaker je videti, se izpolnjuje vedno bolj preroška beseda s. Pavla: „To pa vedi, da poslednje dni bodo prišli nevarni časi. Ljudje bodo samoljubni, lakomni, napuhnjeni, prevzetni, preklinjavci, starišem nepokorni, nehvaležni, hudobni, brez ljubezni, nepokojni, obrekovavci, nečisti, nevsmiljeni, brez dobrotljivosti, izdajavci, prederzni, napuhnjeni, kateri bodo sladnost bolj ljubili ko Boga, kateri imajo sicer podobo pobožnosti, njeno moč pa taje.“

Zadnje te besede apostolja ljudstev kažejo, zakaj je toliko brezpridna molitev s. rožnega venca, dasi tudi sama na sebi tolikanj vspešna: ker se derže le p o d o b e, le oblike, le izunanjega, n o t r a n j o m o č njegovo, resno premišljevanje, to pa t a j e.

Človek je tako zadovoljen, če je bil pri molitvi rožnega venca, in še povzdiguje se nekam čez druge, ki jih ni videl v cerkvi; človek gre tako mirno spat, če je dan končal z rožnim vencem, misleč, da je storil vse dobro in dovolj: revež, ne ve, da nima nič duha, ki ga rožni venec zahteva. in da ni storil razun da je ustnice pregibal.

Dobro je, če otroci molijo rožni venec; a to malo pomaga, če se s to pobožnostjo ne uče, da bi si pridobivali čisto serce, pokorščino in spoštovanje in ljubezen do starišev, ljubezen do molitve, do vseh lepih čednosti.

Dobro je, če mladeniči in dekleta molijo rožni venec; a malo pomaga, če se ne uče sramežljivosti, krotkosti, zatajevanja.

Dobro je, če posli in podložni molijo rožni venec; toda malo pomaga, če se ne vadijo v pokornosti, zvestobi, poštenju, poterpežljivosti.

Dobro je če molijo rožni venec stariši in predniki; a malo pomaga, če otrokom in podložnim ne svetijo z dobrim zgledom, s pravičnostjo, modrostjo, vsmiljenjem.

Ke bi v družini vsaki dan molili rožni venec v tem duhu, v duhu, da bi posnemali Jezusa in Marijo, ali ne bodo vsi kaker spremenjeni in prelit v dobre kristijane? Ke bi rožni venec tako molile vse družine, ali ne bo spremenjeno vse mesto, vsa dežela, vse ljudstvo? ali ne bo rasel nov in boljši zarod? Toli-ka je korist, pa se ne potrudijo, da bi vsaki dan četert ure obernili na to molitev! Stariši in predniki, kolika odgovornost, če imate tako dragocen pomoček sebi in otrokom in poslom in

podložnim, pa se ga ne poslužujete! Kolika odgovornost vsem, če malomarno gledamo, kako se podira vera in pravnost, pa se ne menimo, da bi rožni venec molili v duhu in resnici!

(Konec pride.)

P. Oton Skola,

apostoljski misijonar Indijanov v severni Ameriki.

(Dalje)

IX.

Zadnje njegovo poročilo, ki sem ga mogel dobiti, je pismo družbi sv. Leopolda dne 22. avgusta 1856. leta iz Kešena Šavane.

„Letos sem imel srečo, — piše, — da sem obiskal svojega preč. škofa. Imel sem se marsikaj pogovoriti o svojem tukajšnjem indijanskem misijonu. Dobil sem škofa v Oškošu. Do Fondulaka, majhinega mesta, sva se peljala na parobrodu, od tam pa po železnici, v Miljvokij, kamer sva dospela v nekoliko dneh. Zdaj sem imel priliko ogledati prelepo stolno cerkev; ki je 140 črevljev dolga in ima na vsaki strani po šest oken od barvanega stekla. Zvonik je prav visok, pa še brez zvonov. Kuplja še ni dodelana. Tudi škofijska kapela je prav lepa in prostorna; v altarji je prelepa slika sv. Karola Boromejskega.... Imel sem tudi priliko videti semenišče, ki je štiri milje od Miljvokija. Predstojnika sta mu dr. Jožef Zaljcman in Mihael Hajs. (Mihael Hajs je zdaj Miljvokijski nadškof.) Notri je 30 bogoslovcev. Ravno so bili pri obedu, ko sem tja prišel. Moja misijonska tovariša Zaljcman in Hajs sta me prav ljubeznjivo sprejela, in pogostila. Po obedu sem pogledal vse poslopje. Gospod Hajs me je spremil tudi v bližnji samostanček redovnic tretjega reda sv. Frančiška Serafinskega. Stopiva najprej v cerkev, ki je sicer majhina, pa prav snažna in lepa. Altar zaljša lepa podoba sv. Frančiška. Zgoraj za altarjem imajo redovnice svojo molitevnico; tudi v nji je majhin oltarček; tukaj imajo po zimi sv. mašo Vse je prav

snažno in s cveticami ter venci ozaljšano; po stenah pa vise lepe podobe. V samostanu je deset sester, ki v semenišču oskerbujejo vsa ženska dela. Ko sva ogledovala cerkev in samostan, prišle so redovnice in me prosile blagoslova. Govoril sem jim tudi nekoliko o sreči redovnega poklica. Potem sem odrinil nazaj proti mestu. Prijazna tovariša sta me spremila nekoliko pota. Ostal sem vsega skupaj teden dni v Miljvoki. Proti koncu meseca junija sem prišel srečno po marsikaterih potnih težavah mej svoje Manomince.

Storil bi bil svojo dolžnost do slavne družbe vže popred, ke bi me ne bile zadrževale misijonske dolžnosti. Precej po svojem prihodu sem moral spraviti v red svoje reči. Tudi so me kupoma obiskovali moji divjaki, veseleč se mojega prihoda. Tudi je bilo več posvetovanj ali v mojem stanovanju ali pa v hiši, katero je država postavila za posvetovanja z Indijani. Moral sem biti pri vseh teh zborovanjih, da sem vedel, o čem obravnavajo. Navadno taka zborovanja prav dolgo trajajo. Pripravljam tudi vsaki dan nekoliko ajdov za sv. kerst, učeč jih kerščanskega nauka in raznih molitev. Ker ne znajo za ure dneva, dohajajo ob nedoločenem času in posamezno k poduku. Tako mi čestokrat vzamejo ves božji dan in odložiti moram vsa druga opravila.

Naj ob kratkem še omenim, kako se verše zborovanja Manomincev. Pri zboru je pričujoč od države v to odločeni urednik ali pa njegov namestnik. Če se stvar tiče vere in cerkve, je zbor v mojem stanovanji. K posvetovanju pridejo glavaiji in nadglavarji. Odločiven glas imam sam ter zadevo odobrim ali pa odklonim, ko jim razložim vzroke za to. — Razun tega imajo tudi še posamezni glavarji posvetovanja sè svojimi, katere imenujejo oškinawe to je mlade ljudi. V jeseni ob času plačila trajajo posvetovanja po ves teden. — Sicer so Indijani vže po naravi dobrega spomina in zdravega razuma in v marsikaterih rečeh prav spretni; vender jim je težko kaj dopovedati, da bi precej umeli, zato je treba pogostokrat eno in isto večkrat ponavljati. Potem takem včasih trajajo posvetovanja od jutra do poldne, in ves popoldan pozno v noč. Predmeti, o katerih se razgovarjajo, so: indijanska letna plačila, uredne naredbe glede njih izobrazbe ali omike, delavnosti, o zaostali plači, o dolgovih posredovalcem, o naredbah in postavah proti onim,

ki na skrivaj prodajajo divjakom vpijanljive pijače, o zmernosti, ki je neobhodno potrebna, da bodeta napredovala dobro gospodarstvo in olika i. t. d.

Ko so zbrani vsi Indijani v posvetovalni izbi, pride državni urednik s svojim tajnikom in tolmačem k zboru. Prebere jim vse vladne dopise, katere tolmač od stavka do stavka prelaga na indijanski jezik. Tajnik pa piše zapisnik. Zbrani glavarji odobre, kar se jim zdi dobro, ali pa so proti temu, kar jim ni všeč. Pogostokrat pa so tudi mej seboj nasprotnega mišljenja; zato posvetovanja trajajo več dni, ali pa se stvar celo odloži za več časa.

Pervi glasuje najimenitnejši glavar, katerega mnenje navadno tudi najbolj vpliva na druge. Nosi se tudi bolj po gospodsko; ima klobuk z erdečim obvezom; na persih se mu svetijo odlikovalne svetinje Združenih držav; v znamenje svoje verhovne oblasti derži v desni, mesto žezla, iz kamena lepo in umetalno izdelano pipo, ki ima nad komolc dolgo cev, na kateri vise pisani trakovi. Pipa (fajfa) je z medom ali tudi srebrom okovana. Na njegovi desni strani visi tobačna vrečica, ki je prav lepo s koraldami in biseri ozaljšana. V tej vrečici ima shranjen kresilni kamen, kresilo in nož. Tudi po obuvalu se odlikuje od drugih. Njegovo obuvalo, od sernjeve kože, je obšito z raznobarevnimi koraldami.

Tukajšnji indijanski zbor ima verhovnega glavarja, štiri poglavarje in nekako 26 glavarjev, ki glasujejo vsi pri zborih.

Če se mi zdi potrebno, navadno pa me zbor sam prosi, imam kratek nagovor v indijanskem jeziku, da poterdim njih besedo in spodbujam k vsemu dobremu, na kar so bili v zboru opozorjeni. Na zadnje vpraša državni urednik, če ima kedo kaj proti sklepom, in če jih hočejo spolnjevati? Če vsi priterdijo, pokliče nadglavarja in druge glavarje, da podpišejo in odobre zapisnik, katerega pošlje predsedniku v Vašington.

Deržava si močno prizadeva, da bi v nekoliko letih ta kraj Kešena Šavano povzdignila v mesto; zakaj zelo se trudijo, da bi izobrazili Indijane. Neketeri Indijani vže znajo lepe hiše staviti. Vsaka družina tukaj ima mesto indijanske kože svojo leseno hišo; hiša je 12 do 18 čevljev dolga. Všeč so jim namreč majhine hiše, da se morejo po zimi braniti hudega mraza, ki je po teh krajih. Hišna oprava Indijanov pa je priprosta. V hiši vidiš le

mizo, dolgo klop, posteljo in železno peč, stojalo za kuhinjsko opravo, ob stenah zavitke obleke, kočev in blazine, na katerih po tleh sede; zopet v drugem kotu vidiš sod ali vrečo z moko i. t. d. Od stenah vise pipe z dolgimi cevmi, sekire, kladiva, puška z rogom za smodnik, koruzni stroki, suhi ali sveži kosi divjačine. V hiši katoliških Indijanov vidiš tudi podobe svetnikov, rožne vence in posodico z blagoslovljeno vodo na steni. To je vsa hišna oprava tukajšnjih katoliških Indijanov.

Svojih hiš pa nimajo na obrežji jezera Šavana, to je na onem kraju, kjer je hiša za posvetovanje, šoli in druga državna poslopja za potrebsčine Indijanov. Kaker imajo navado od nekdanj postavili so jih po visočinah okrog jezera in okoli cerkve; tudi ta je kake pol ure od obrežja na prijaznem homci s prelepim razgledom po jezeru. Kakih sto korakov od brega je prijazen otok, zaraščen z različnim drevjem, mej katerim se vijo po hladni senci stezice in pota. Po bervi moreš priti peš na otok.

Svojih hiš niso postavili skupaj blizu cerkve. So po četert ali po pol ure jedna od druge. Do cerkve imajo dve do štiri milje hoda. Vender hodijo vsako nedeljo in praznik vsi moji gozdni prebivalci redno k božji službi, da je cerkev kar natlačena.

Po tej okolici so Indijani več gozdov požgali ali pa posekali in spremenili zemljo v polje. Če tudi je zemlja peščena vender je rodovitna. Sade in sejejo razne pridelke, kaker koruzo, pšenico, oves, podzemljico i. t. d. Vše pridelajo na svojem polji toliko, da se morejo čez zimo pošteno preživeti. Vse potrebno poljedelsko orodje in živino jim je omislila država in mej posamezne rodovine razdelila. S temi obdelujejo svoje polje. Tudi jim je poslala moža, ki jih uči poljedelstva. Pa le katoliški Indijani so tako marljivi; ajdom ni mari delo. Vlada sama spozna, da katoliški Indijani verlo napredujejo v nravni in državljanski izobraženosti, zmernosti in obertniji, zato želi, da bi vsi sprejeli sv. vero. Deržavni urednik, če tudi je protestant, je sklical to poletje vse Indijane, katoličane in ajde, k zboru in jim rekel: „Moja želja je, da se dadó vsi ajdje ob enem kerstiti; zakaj drugače ne bodo nigdar sprejeli prave olike, niti opustili pijančevanja.“

In res, to me uči tudi lastna skušnja. Divjak, dokler živi v malikovavstvu, je in ostane nedelaven in len ud človeške druž-

be ; če se reši jarma malikovavstva, postane še le sposoben za oliko, ž njo vred pa tudi nov, delaven ud cerkve in deržave.

Moji gozdni prebivalci namerjavajo na jesen postaviti lepšo in večjo cerkev ; v ta namen mi bode prav prišlo sto dolarjev, katere mi je v podporo poslala sl. družba. Mogel bom preskerbeti delavcem hrano in druge potrebne reči za stavbo. Zadnja cerkev, ki smo jo postavili pred dvema letoma, je jako slaba. Skozi streho in stene pušča dež. Ker v njej ni bilo vže več prostora za vse kerščene Indijane, smo jo pred nekaj časom nekoliko podaljšali. Število mojih vernih se. — če tudi počasi, — množi od dne do dne. Od dne svojega prihoda do meseca avgusta 1856. leta sem kerstil 302 Manominca.

To leto sem kerstil vže 73 ajdov ; mej temi tudi sivega starčka, nekedanjega nadglavarja. Ta starček se je dolgo zoperstavljaj božjemu glasu ; v svoji bolezni pa je vender dosegel božjo milost. Sam je serčno hrepenel po sv. kerstu. Šel sem k njemu in ga oblił s zveličavno vodo. Ker je jako gluh, je bilo treba kričati na vse gerlo, da sem ga za silo podučil. Star je, kaker menijo Indijani sploh, nad sto let. Njegova koža na obrazi je bolj podobna erjavi koži krastače, kaker človeški, z velikimi potnimi luknjicami. Vsa polt njegovega trupla je podobna erjavemu, obrabljenemu suknu. Lase ima popolnoma bele. Indijani navadno ne dobe sivih las do 80. leta ; potem še le jim prično siveti. Oko mu je še popolnoma bistro in vidi prav dobro ; tudi ima še močan in germeč glas. V ustih ima le še dva močna debela zoba. Noge pa so mu tako oslabele, da ga več ne nosijo po konci. Njegov obraz ni bil nigdar obraščen z brado, tudi v njegovi visoki starosti ne vidiš najmanjše dlake na njegovem obrazu. Tako imajo vsi pravi Indijani ves čas svojega življenja gladko obličje brez brade. Če pa kateremu lasje osive in mu raste brada, je znamenje, da je poluindijan ali mitif, to je, da mu je bil oče ali mati evropskega rodu.“ —

(Skoraj gotovo se v tem moti naš misijonar, kaker tudi marsikateri pisec, ki je pisal o Indijanih. Res je le, da si navadno ohranijo gladek obraz ; to pa po vmetalnem načinu. Indijani so imeli in imajo še navado lepoticiti si obraz s tem, da ga barvajo z različnimi barvami, kaker tudi pri nas marsiketera nečimerna Adamova hči nališpa svoj obrazek, da je erdeč, kaker vertnica. Barvati pa se morejo le gladki ne obraščeni obrazi ;

zato imajo Indijani navado, da si izpulijo vsako dlako, ki jame rasti na obrazu vže od mladih let. Zato rabijo posebne klešče. Tako si ohranijo gladko obličje. Seveda ta lišp opuste. ko postanejo kristijani, če tudi si še pulijo brado. — Vsaj tako piše o Indijanih Fr. Baraga, ki je sè svojim bistrim razumom umel dobro presoditi dobre in slabe lastnosti Indijanov.)

„Po sv. kerstu velim Indijanom, — piše dalje, — naj prinesó k meni vse vražarije, če imajo znabiti take reči doma, da se sežgó. Saj odsihmal ne bodo več služili svojim malikom, ampak večnemu, pravemu, živemu Bogu, ki je vstvaril vse, kar je v nebesih in na zemlji. Prinesó mi take šare polne vreče.

Vse, ki žele sprejeti sv. kerst, poučim o potrebi in svetosti sv. kersta in v potrebnih molitvah. Po sv. kerstu jih učim še o drugih potrebnih resnicah sv. vere. Tudi novo kerščene priporočam njih botrom, da jih doma uče potrebnih molitev in resnic, da bodo mogli živeti po sv. veri. Čez nekoliko tjednov, ko so se novo kerščeni dobro naučili molitev, pridejo pervikrat h spovedi. Ko pa sem jih podučil o zakramentu sv. rešnjega teleasa, pristopijo pervikrat k mizi Gospodovi.

Vsako nedeljo gotovo pristopi 20 do 30 Indijanov k mizi Gospodovi, prav spodbudljivo sè zbranim duhom in sklenjenimi rokami prejmo v najsvetejšem zakramentu skritega Zveličarja. Po sv. maši imam še vsakikrat kratko pridigo o najsvetejšem zakramentu, da bi jih bolj potrdil v veri in v njih sercih prižgal ljubezen do Boga. Potem molim sv. rožni venec in nazadnje zahvalne molitve po sv. obhajilu. Vsako nedeljo pride k božji službi toliko mojih gozdnih prebivalcev, da je cerkev kar natlačena. Vsi ostanejo v cerkvi do konca vse božje službe. Mej sv. mašo molijo rožni venec ali pa druge molitve, ketere znajo, deloma pa poslušajo indijansko petje mojih šest pevcev, ki navadno mej mašo pojejo.“ —

Ta indijanska občina bi bila menda marsikateri po naših krajih v lep zgled. Pogostokrat sem videl da se mnogim zdi vsaka božja služba predolga, tudi tiha maša. Ne morejo sterpeti v cerkvi, da bi mašnik prebral zadnji evangelij. Ko jih blagoslovi, vdero vže iz cerkve, kaker bi jim gorelo za herbtom. Kako lepo je pa gledati verne, kjer še po božji službi nekoliko pomolijo v cerkvi.

Druga, še gerša napaka pa je, da marsikdo precej po sv.

obhajilu dirja iz cerkve in je popred zunaj, kaker mašnik, ki je obhajal, v zakristiji. Saj se vender spodobi, da se po sv. obhajilu, zahvališ svojemu Izveličarju, ki se je ponižal k tebi. Mašnik ima zahvalne molitve po sv. obhajilu, kaker mu jih je določila sv. cerkev; pa tudi verni, ki znajo brati, imajo za to v raznih molitvenikih prelepe molitve. Kedor ne zna brati, pa gotovo zna moliti sv. rožni venec, ki je tudi lepa zahvala po sv. obhajilu. Vsagdo naj torej po sv. obhajilu v cerkvi ostane vsaj toliko časa, kar se ga rabi, da zmoli tretji del sv. rožnega venca. S tem sem hotel opozoriti bravece, naj opomnijo svoje podložne, posebno mladino, vsakikrat, ko gredo k spovedi, da je treba po sv. obhajilu zahvaliti Zveličarja za dobroto in milost, ki nam jo je izkazal, ko nam je dal zavžiti svoje presveto rešnje telo v hrano naši duši.

(Konec prih.)

Imenik

blaženih vsega serafinskega reda, katerim je od apostoljskega sedeža podeljeno cerkveno češčenje.

31. Bl. Alojzij Nifaci, Japonec, m. 3. r. (1628.) in njegova dva sinova:

32. Bl. Frančišek Nifaci, m. 3. r. (1628.) in

33. Bl. Dominik Nifaci, m. 3. r. (1628.)

34. Bl. Janez Tomaki, Japonec, m. 3. r. (1628.) in njegovi štirje sinovi:

35. Bl. Mihaelj Tomaki, m. 3. r. (1628.)

36. Bl. Dominik Tomaki, m. 3. r. (1628.)

37. Bl. Pavel Tomaki, m. 3. r. (1628.) in

38. Bl. Tomaž Tomaki, m. 3. r. (1628.)

39. Bl. Matevž Aljvares, Japonec, m. 3. r. (1628.)

40. Bl. Mihaelj Jamada, Japonec, m. 3. r. (1628.) in njegov sin:

41. Bl. Lavrencij Jamada, m. 3. r. (1628.)

42. Bl. Roman, Japonec, m. 3. r. (1628.)

43. Blažena Lucija Fleites, vdova, Japonka, m. 3. r. (1622).

44. Bl. Marija Voz, vdova, Japonka, m. 3. r. (1627).

45. Bl. Alojzija, Japonka, vdova, m. 3. r. (1628). Vseh teh god se obhaja 12. septembra.

46. Blaženi Janez iz Prada na Španskem, mašnik, m. 1. r. Leta 1631 je terpel za Kristusa in papež Benedikt XIII. ga je blaženim prištel. God njegov je 29. maja.

47. Bl. Janez iz Perudžije v Umbriji, mašnik, m. 1. r. Marterniški venec je prejel skupaj s svojim naslednjim tovarišem v Valenciji na Španskem l. 1231. Njijuno češčenje je poterdil Benedikt XIII. Tovariš mu je:

48. Bl. Peter iz Saksoferata, lajik, m. 1. r. Obeh god se praznuje 3. septembra.

49. Bl. Štefan iz Narbone, m. 1. r. Martran je bil sè sledečim tovarišem v Avenjonetu l. 1242. Njijuno češčenje je poterdil Pij IX. leta 1866.

50. Bl. Rajmund iz Karbonerijev, m. 1. r. (1242). Oba se praznujeta 7. junija.

51. Bl. Gentilis iz Matélike na Laškem, mašnik, m. 1. r. Terpel je v Perziji za Kristusa leta 1340. Njegovo češčenje je poterdil Pij VI. God mu je 5. septembra.

52. Bl. Janez Forest, mašnik, na Angleškem, m. 1. r. Vmerl leta 1538. V njegovo češčenje je privolil Leon XIII. leta 1886. Obhaja se 22. maja.

53. Bl. Rajmund Lulij z Balearskih otokov, m. tretjega reda. Terpel je l. 1315. Njegovo češčenje je poterdil Leon X. Njegov spomin je 27. novembra.

54. Bl. Jakob iz Strepe na Poljskem, škof, spozn. 1. r. Vmerl je l. 1411. Njegovo češčenje je poterdil Pij VI. leta 1790. God mu je 1. junija.

55. Bl. Matej iz Agrigenta v Siciliji, škof, sp. 1. r. Vmerl 1455. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XIII. God 28. januarija.

56. Bl. Bernardin iz Feljtrije, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1494. Papež Inocencij X. ga je zapisal mej blažene. Obhaja se njegov god 28. septembra.

57. Bl. Nikolaj Faktor iz Valencije na Španskem, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je leta 1583 in Pij VI. ga je številu blaženih pridružil. Vezuje se 23. decembra.

58. Bl. Sebastijan od Aparicija na Španskem, lajik, sp. 1. r. Vmerl leta 1600 in od Pija VI. blažen razglašen; 25. februarja je god njegov.

59. Bl. Julijan od sv. Avgušтина, Španec, lajik, sp. 1. r. Vmerl leta 1605. Leon XII. ga je l. 1825 blaženim prištel. God 8. aprila.

60. Bl. Humilis iz Bizinjana, lajik, sp. 1. r. Vmerl 1637 in Leon XIII. ga je leta 1882 v knjigo blaženih zapisal. Obhaja se 5. decembra.

61. Bl. Karolj iz Secije, lajik, sp. 1. r. Vmerl je 1670 in Leon XIII. ga je 1882 mej blažene sprejel. 10. aprila se obhaja.

62. Bl. Tomaž iz Kore, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1729 in od Pija VI. blaženim pridružen. God zadnjega februarja.

63. Bl. Benvenut iz Evgubija, sp. 1. r. Vmerl leta 1232. Njegovo češčenje je poterdil Gregor IX. in 27. junij je njegov dan.

64. Bl. Bentivolij Bonski od sv. Severina, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je 1232. Njegovo češčenje je poterdil Pij IX. God 6. aprila.

65. Bl. Peregrin iz Falerona, sp. 1. r. Vmerl leta 1223. Njegovo češčenje je poterdil Pij VII. leta 1821. Goduje 27. marcija

66. Bl. Rizërij iz Mucije, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je leta 1236. Da se sme častiti kot blažen, je dovolil Gregor XVI. God mu je 26. marcija.

67. Bl. Rogerij iz Tudërta, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1237. Njegovo češčenje je poterdil Benedikt XIV. Slavi se 13. marcija.

68. Bl. Gvido iz Kortone, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je 1250. God 12. junija.

69. Bl. Andrej iz Hispelja, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1254. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XII. God 3. junija.

70. Bl. Liberat iz Lavra, mašnik, sp. 1. r. Vmerl leta 1258. Obhaja se 30. oktobra.

71. Bl. Egidij iz Asiza, sp. 1. r. Vmerl je l. 1262. Njegovo češčenje poterdil Pij VI. God 23. aprila.

72. Bl. Janez iz Pine, sp. 1. r. Vmerl 1271. Njegovo češčenje je bilo poterjeno od Pija VII., god je pa 5. oktobra.

73. Bl. Janez iz Parme, sp. 1. r. On je bil sedmi generaljni minister in je vmerl 1289. Češčenje njegovo je poterdil Pij VI. God 20. marcija.

74. Bl. Konrad iz Askula, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je leta 1289. Njegovo češčenje je poterdil Pij VI. Goduje 19. aprila.

75. Bl. Benvenuto iz Recineta, lajik, sp. 1. r. Vmerl je tudi on leta 1289. Njegovo češčenje je poterdil Pij VII. God mu je 15. maja.

76. Bl. Andrej, grof iz Signe, mašnik, kardinalj, sp. 1. r. Vmerl leta 1302. Njegovemu češčenju je dal cerkveno veljavo papež Inocencij XIII. God je 1. februarja.

77. Bl. Peter iz Montikola (iz Treje), mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1304. Njegovo češčenje cerkveno poterjeno leta 1792 od papeža Pija VI. Spominjamo se ga pri duhovnih molitvah in sveti maši dne 14. marcija.

78. Bl. Rajnerij iz Arecija, lajik, sp. 1. r. Vmerl 1304. Njegovo češčenje je poterdil Pij VII. God njegov je 5. novembra.

79. Bl. Konrad iz Ofide, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je leta 1306. Leta 1817 je papež Pij VII. privolil, da se sme cerkveno častiti. 19. decembra je njegov god.

80. Bl. Frančišek iz Fabrijana, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1322. God 14. maja.

81. Bl. Janez iz Firma, imenovan Aljverničan, sp. 1. r., je vmerl 1322. Njegovo češčenje je poterdil Leon XIII. God 9. avgusta.

82. Bl. Jernej (Bartolomej) Puči Frančeski, mašnik, sp. 1. r. Vmerl okoli leta 1330. Tudi njegovemu večstoletnemu češčenju je podelil papež Leon XIII. cerkveno poterjenje in odločil 8. junija za njegov godovni dan.

83. Bl. Odorik iz Portunaona (zdaj Pordenone) v Furlaniji, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je leta 1331 v Vidmu (Udine). Njegovo češčenje je bilo l. 1755 poterjeno. God njegov je zdaj 3. februarja.

84. Bl. Sanktes iz Kovaške Gore, sp. 1. r. Vmerl je 1390. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XIV. Njegov god se obhaja 14. avgusta.

85. Bl. Tomaž iz Florencije, lajik, sp. 1. r. Vmerl 1447. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XIV. God 30. oktobra.

86. Bl. Herkulan iz Plagarija, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je l. 1451. Njegovo češčenje je poterdil 1860 Pij IX. Spomin njegov je 29. maja.

87. Bl. Gabrijelj Fereti iz Ankone, mašnik, sp. 1. r.

Vmerl je leta 1456. Njegovo češčenje je poterdil Benedikt XIV. God 14. novembra.

88. Bl. Arhangelj iz Kalatafima, sp. 1. r. Vmerl je 1460. leta. Gregor XVI. je poterdil njegovo češčenje. Praznuje se 9. aprila.

89. Bl. Anton iz Stronkonija, sp. 1. r. Vmerl l. 1461. Njegovo češčenje je bilo poterjeno 1689. Goduje 7. februarja.

90. Bl. Marka Fantucij iz Bolonje, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1479. Češčenje njegovo je poterdil leta 1868 Pij IX. Zadnjega marcija je njegov god.

91. Bl. Pacifik iz Ceredana mašnik, sp. 1. r. Vmerl je 1482. Benedikt XIV. je poterdil njegovo češčenje in 5. junija se obhaja god njegov.

92. Bl. Simon iz Lipnice na Poljskem, mašnik, sp. 1. r. Vmerl leta 1482. God mu je 18. julija.

93. Bl. Janez iz Dukle, Poljak, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1484. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XII. Slavi se 19. julija.

94. Bl. Jakop Ilirec, iz Zadra v Dalmaciji, sp. 1. r. Vmerl leta 1490. Njegovo češčenje je poterdil Inocencij XII. Duhovne molitve in maša se njemu na čast opravlja 27. aprila.

95. Bl. Peter iz Moleana, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1490. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XIII. God je 13. avgusta.

96. Bl. Angelj iz Klavazija, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1495. Da se sme za blaženega častiti je poterdil Benedikt XIII. Obhaja se 12. aprila.

97. Bl. Marka iz Galjske Gore, mašnik, sp. 1. r. Vmerl je l. 1497. Njegovo češčenje je poterdil Gregor XVI. God 28. marcija.

98. Bl. Bernardin iz Fose, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1503. Leta 1828 je Leon XII. cerkveno poterdil skazovano mu češčenje; 7. novembra se svetkuje.

99. Bl. Vincencij iz Akvile, lajik, sp. 1. r. Vmerl je leta 1504. Njegovo češčenje je poterjeno od Pija VI. God 6. septembra.

100. Bl. Timotej iz Montikola, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1504. Pij IX. je poterdil njegovo češčenje. Spominja se pri molitvah in maši 27. avgusta.

101. Bl. Ladislav iz Gielniova na Poljskem, mašnik

sp. 1. r. Vmerl je leta 1505. Njegovo češčenje je poterdil Benedikt XIV. God mu je 22. oktobra.

102. Bl. Frančišek iz Kalderole, mašnik, sp. 1. r. Vmerl 1407. Njegovo češčenje je poterdil Gregor XVI. God 25. oktobra.

103. Bl. Egidij iz Lavrencijane, sp. 1. r. Vmerl je l. 1508. Leon XIII. je privolil, da se sme cerkveno kot blažen častiti. God 10. januarija.

104. Bl. Saljvator iz Horte na Španskem, lajik, sp. 1. r. Vmerl je v Kaljaru na Sardinskem leta 1567. Njegovo češčenje je poterdil Klemen XI. in bi vtegnil v kratkem biti za svetnika razglašen. God mu je 18. marcija.

105. Bl. Andrej Hibernon. Španec, lajik, sp. 1. r. Vmerl je 1601. Njegovo češčenje je poterdil Pij VI. Obhaja se 18. aprila.

106. Bl. Egidij Marija od sv. Jožefa, lajik, sp. 1. r. Vmerl 1812. Mej blažene ga je sprejel Leon XIII. l. 1888. God 9. februarija.

107. Bl. Benedikt iz Urbina, mašnik, sp. kapucin. Vmerl leta 1625.

108. Bl. Bernard iz Korleona, lajik, sp., kapucin. Vmerl je 1667. God 3. marcija.

109. Bl. Bernard iz Ofide, lajik, sp., kapucin. Vmerl je leta 1694.

110. Bl. Angelj iz Akrija, mašnik, sp., kapucin, ki je vmerl 1739.

111. Bl. Krišpin iz Viterbija, lajik, sp., kapucin. Vmerl leta 1750.

112. Bl. Feliks iz Nikozije, lajik, sp., kapucin, od papeža Leona XIII. blaženim prištet.

113. Bl. Bonaventura iz Potencije, mašnik, sp., konventualj ali minorit. Vmerl je l. 1711 in papež Pij VI. ga je v število blaženih sprejel. God njegov je 26. oktobra.

114. Bl. Lukezij ali Lucij iz Kastrobonicija, kupec sp. in prvi tretjerednik sv. Frančiška. Vmerl je leta 1242. Češčenje njegovo je poterdil Pij VI. God mu je 28. aprila.

115. Bl. Gerard iz Vilamagne, jeruzalemski vitez in sp. 3. r. Vmerl leta 1242. Njegovo češčenje poterjeno od Gregorija XVI. Praznuje se 31. maja.

116. Bl. P e t e r Sijenski, izdelovavec glavnikov, sp. 3. r, Vmerl leta 1289. Njegovo češčenje je poterdil Pij VII. Obhaja se 16. marcija.

117. Bl. C i k iz Pizavra, puščavnik, sp. 3. reda. Vmerl leta 1350. Papež Pij IX. je cerkveno poterdil njegovo češčenje. V cerkvenih urah in pri sv. maši se ga spominjamo 5. avgusta.

118. Bl. H u g o l i n Magaloti iz Kamerina, puščavnik, sp. 3. r. Vmerl je l. 1373. Njegovo češčenje poterjeno od Pija IX. God 22. decembra.

Zahvala za vslišano molitev.

Z G o r i š k e g a. Imel sem več tjednov bolno desno roko; veliko skerbi in bolečin mi je prizadela. In še za neko drugo bolezen. — Zaobljubil sem se zahvaliti v „Cvetju“, ko ozdravim. Hvala Bogu in Materi Božji in sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu za milost, ki sem jo dosegel.

I. S.

V Ljubljani 24. junija 1890.

Več tjednov ste me obe roke močno boleli. Napravilo se je na njih brez števila raznoverstnih hudih tvorov in ran. Terpela sem neprenesljive bolečine, in vkljub vsej zdravniški pomoči je od dne do dne bilo le še hujši. V teh strašnih bolečinah mi naenkrat šine v glavo: „Zateci se k sv. Antonu Padovanskemu, njemu se priporoči in on ti bo pomagal“. Precej grem v tukajšno frančiškansko cerkev, ondi se obernem v zaupljivi molitvi do tega mogočnega pomočnika. Obljubila sem tudi, če dobim zdravje na njegovo priprošnjo, da bodem v „Cvetju“ razglasila. In res! drugi dan, ko sem še bolj zaupljivo pred njegovo podobo se mu priporočevala, bila sem vslišana. Bolezen je naenkrat nehala, zginili so tvorovi in rane. Zdaj imam popolnoma zdrave roke, ter lahko delam.

Serčno hvalo izrekam toraj Bogu in sv. Antonu Padovanskemu za to veliko dobroto, ki sem jo prejela na njegovo priprošnjo.

Iz Dobré polj, 13. julija 1890.

Moja sorodnica M. je bila tako bolna, da že nihče ni mislil na zdravje. Opravljati pa sem začela s 3 drugimi devetdnevni-
co na čast Materi božji in sv. Jožefu in bolnici se je jelo na
enkrat povračevati ljubo zdravje. Zato izrekam v „Cvetji“ očit-
no zahvalo za vslišano molitev.

A. H.
tretjerednica.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo :

I. T. iz Železnikov za ozdravljenje ; neka tretjerednica za
vslišano prošnjo : L. M. F. tretjerednica v Brežicah, da je nekaj
zgubljenega nazaj dobila.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo : č. P. Gratus Pfeifer,
mašnik 1. reda sv. Frančiška, † 24. julija v Karlovcu ; rajni udje
tretjega reda novomeške skupščine: Kalčič Marija, Murgelj Ur-
šula, Vouk Uršula, Rohrmann Alojzija, Prajzelj Meta, Šuštarčič Ma-
rjeta, Čertalič Marija, Penca Marija, Pirkovič Marija, Kosmač Ma-
rija, Kondrič Marija, Luzar Mica, Roši Mica, Legan Urša, Berkopec
Lucija, Petrič Jurij, Markovič Mica, Kočevar Štefan, Rožič Ka-
tarina, Kamenšek Neža, Markovič Marija, Kočevar Matija, Lak-
ner Barbara, Banka Marija, Kirar Neža, Mervar Miha, Boltč Ka-
tarina, Golobič Franca.

Dalje se priporoča v pobožno molitev neki duhovnik tret-
jerednik v posebnih dušnih in telesnih potrebah ; priporoča tudi
grešnike, ki preklinjajo, mej božjo službo okoli cerkve pohajajo
ali po sencah sedijo in ležijo, da bi jim Bog dal milost resnič-
nega spreobrnjenja. — Neka tretjerednica priporoča očeta in
brata, da bi mirno skupaj živela in bolj skerbela za dušo. —
Druga svojo sestro, bolno v glavi in persih, in nekega bolnega
moža. —

